

VILLEMARIDALA

MERETAHT

NOOR-EESTI-TARTUS

MERETÄHT

V. Ridala poolt on varemini ilmunud:

I. Luuletustekogud:

- Villem Grünthali laulud.** Noor-Eesti kirjastus. (Otsas.)
Kauged rannad. Noor-Eesti kirjastus. (Otsas.)
Tuules ja tormis. Noor-Eesti kirjastus.
Sinine kari. Kogu ballaada ja legenda. Noor-Eesti kirjastus.

II. Lugulaulud:

- Ungru krahv ehk Näckmansgrund.** Poeem Hiiu mereröövlist.
Noor-Eesti kirjastus. (Otsas.)
Merineitsit. Noor-Eesti kirjastus. (Otsas.)
Saarnak. Noor-Eesti kirjastus. (Otsas.)
Toomas ja Mai. Lugulaul IV osas orjaaajast. Päevalehe kirjastus.

III. Reisikirjeldused.

- Ringi mööda kodumaad.** Maa kirjastus.

IV. Kirjandust käsitlevad teaduslikud teosed:

- Anna Haava 50-aastase sünnipäeva puhul.** Kirjanduseajalooline essee. Äratrükk Eesti Kirjandusest. (Otsas.)
Eesti kirjanduse ajalugu koolidele. Noor-Eesti kirjastus. (Otsas.)
Eesti kirjanduse ajalugu I. Noor-Eesti kirjastus.
Eesti kirjanduse ajalugu II. Noor-Eesti kirjastus.
Eesti kirjanduse ajalugu III. Noor-Eesti kirjastus.
Esteetika. *Benedetto Croce* järgi ümbertöötus. Noor-Eesti kirjastus. (Otsas.)

V. Muud teaduslikud teosed:

- Tõuküsimus.** Antropoloogiline essee. Äratrükk Eesti Kultuurst III. Postimehe trükk. (Otsas.)

VI. Õperaamatud:

- Eesti õigekirjutuse õpetus.** Noor-Eesti kirjastus.

I

ESTRELLAMAR — MERETÄHT.

Oh Meretäht, Estrellamar,
Kesk igavikku, siniööd,
Nii imelik kui silmapaar
All maailmade uduvööd,
Ei vaibu sa, ei looja lää,
Mu südamesse paistma jää!

On kõrgus suur, suur sinikumm,
Suur ülev taeva igitelk,
Ta üle igavik nii tumm,
Ja elu, ime, ainus helk
On maailmade keerdudes,
Estrellamar, täht kõrguses.

Küll tormab meri, käivad vood,
Möll mässab, vahtu matab veed,
Täit tormi sööstvad tuule hood,
Pilv must näib neelnud elu teed,
Ei kustu täht Estrellamar,
Täht elu, igirand, ta kaar.

Estrellamar, täht Lootuse,
Oh ära vaju, lasku sa,
Kui öö ka ränk ja pilkane,
Koos kadunud ja vaibund maa,
Jää loitma mulle, ülev pilk,
Kui päästja paak, ta trööstiv vilk.

Ja kuigi jääksid kaugusse,
Kus miljonid on aastat maad,
Sa valgusta mu sõidutee,
Tee heleks minu eluraad,
Estrellamar, täht hülgav sääl,
Sääl üleval mu päälae pääl.

Ka siis kui mürisevad vood,
Laev, elu hukub, katkeb mast,
Kõik viivad neeljad tormi hood,
Ja põhja sööstab vara, last,
Tee terveks oma säraga,
Estrellamar, mu süda sa!

Ja kui kord murdub kustund silm,
Jääb seisma süda, närbub hing,
Jääb maha maine põrm ja ilm,
Saab täide üürikeste ring,
Jää tuikama mu kohale,
Estrellamar, veel üle vee.

Estrellamar, täht Saatuse,
Täht Valguse, mu Elutee,
Loit imeline, taevasilm,
Mu luule kuju, hing, maailm,
Ei kustu sa, ei looja lää,
Mu südamesse paistma jää!

HÕBE LAEV.

Ma tahan taageldada hõbe laeva,

Mil purjed suured, sinised

Ja mille lahti on kõik luule teed

Pääl maa, all kõrge sinitaeva,

Ja talle anda sinu nime,

Sa taeva ime,

Estrellamar,

Sa Meretäht, sa ülev, klaar,

Sää! suure sinimere süles,

Kus poole tõstan silmad üles,

Ja ankruks panna oma südamet

Ja Lootuse,

Ta, sinihõbedase,

Ei sa mind hukka minna lase.

Siis tahan sellel laeval purjetada

Ma kohe kaugeid sinimaid

Ja kaugeid mandrid, suuri, vaastavaid,

Saab sinna üksnes mõtte rada

Ja meelekuju kuldsed lõimed,

Need ainsad võimed

Siin taeva all,

Mis vabad kui õhk üleval

Ja piirita kui ilma rajad,

Maaiimad kõrged, tähte sajad,

Ta, luule, vägev kotkatiib

Mind sinna viib,

Kui, Täht, mind võtad saata,

Estrellamar, mu üle vaata.

Ei või mind heidutada tormid, marud,

Orkaanid, hirmsad iilid, hood,

Ei pilved pimedad, ei lained, vood,
 Ei kaljud, eksiteed, ei -harud,
Kui kõrguses sa hilju loidad
 Ehk merest koidad,
 Estrellamar,
Sa ime, nagu Önnis saar
 Kesk kaugeid, suuri sinivesi,
 Kesk viimseid ilmu, esimesi,
Vaid paistma lööb siis Neem Hää Lootuse,
 Suur, üle vee
 Ja kõrged sinirannad,
Kus sa mind, Lootus, kergelt kannad.

Ja, eemal, Imelise saare kuju
 Kord ilmub kesk suurt sinivett
Kui uduline, haljas siluett
 Ta ümber nõidlik loor ja uju,
Ja kuldse päeva hõbe sära,
 Ta võlub ära
 Mu südame,
Ja hõbe laeva hõbedane tee
 Jäab paistma sinu selges vaates,
 Ta loidu imelises saates,
Kesk kõrgust, kus on sinitaeva kaar,
 Estrellamar,
 Täht, mil ei ole nime,
Sa Meretäht, sa Elu ime.

NOSTALGIA.

Olin üksi linnast välja läinud
Riia maanteed, õhtu eel,
Pikka, pikka taliteed nii käinud,
Süida elevil, hell meel.

Õhtu hämardas ja valgus laskus,
Lumeväljad, varja täis,
Sinetasid. Miski vidu raskus,
Tummus nende üle käis.

Tamme väljal seisis puude rivi,
Nagu laevad purjedes,
Mereks lumi, saareks küngas, kivi,
Nii nad purjasid mu ees.

Oli, nagu oleks paisutanud
Nende purjesid virk tuul,
Miski imehoog nad pulli aanud
Merel valgel, väina suul.

Kaugele nad näitsid purjetavad
Kohe randu hämaraid,
Taeva kaugust eemal taotavad
Ime mandrid, -saari, -maid.

Nende järge purjas süida rinnas,
Purjas põues hing ja meel,
Mille — ahas olu maine linnas,
Ei vaid kaugus, kõrgus eel.

IMEMAA.

Silm lapsepõlve haljalt raalt
Kord nägi paistvat imemaa,
Maa kauge, õnsa kuldselt aalt,
Maa igatsuses nimeta.

See täitis mered, mandrid, veed
Ja ilma ääred, kauged maad
Ja taevarannad, siniteed,
Kõik nooruslikud meeleraad.

Siis taevad loitsid valgust täis,
Maailm täis suuri imesid,
Ja õhu sinas, laine päis
Kõik helgid lootust sädelid.

Oh lapsepõli, kuldsed raad
Ja lapse meele siniteed,
Oh noorusime, imemaad
Ja kauged igatsuste veed!

Küll lähenesid mandrid, veed
Ja kahvatasid siniteed,
Ei taevaime jätnud meelt,
Loit kustund igatsuse leelt.

1915.

PILVEDE AJU.

Jo käes oli sügise jahe,
Kuu lõikuse, rehtede aad,
Tuul lõõtsutas, lääsine, lahe,
Võililled jo peitsivad maad,
Kus meelind kohmetu uitis,
Pilv, paisudes, pää üle luitis.

Ja purjetav pilvede rida,
Mis kihutas vallatu lääs,
Läks hõljudes nii kohe ida,
Tuullaevad hoo hullava käes.
Maad piki roomasid vilud
Ja valguse laigud ja pilud.

Poiss väikene varjusid taotas,
Mis kandis ta mannetu jooks,
Käed pilvesid kohe ta laotas,
Kui lehitaks tiibu ta hooks,
Ei jõudnud ta pilvesid taota,
Tal varjudki tulivad kaota.

Veel nüüdki püüab ta pilvi
Ja taevaid taotab ta meel,
Täht imelik hurmab ta silmi,
Pilk otsatu kauguse teel,
Ta ea, elu, üürid see täidab,
Ta silmad see õnnega läidab.

MA TAHAN SILMAD TÕSTA.

Liig kaua olen kuulnud
Ma kella kumedad,
Liig kaua üle tuulnud
Must nutu kahinad,
Nüüd tahan silmad tõsta
Ma kohe valgust, suurt,
Kõik valud hingest mõsta,
Taas tunda elu juurt,
Ja rõõmu valget südames,
Maailma laia silme ees.

Nüüd tahan imetleda
Maist elu, sallida,
Ja kõike suvatseda,
Ei kuigi vihata,
Ja ikka ihastuda
Ea lühikese hüüst,
Ta ette kummarduda,
Ei kõneleda süüst,
Sest elu kõige suurem muust,
Õnn maine kõrgem taevast, kuust!

Ja tahan ülistada
Maad ainsat, inimsust,
Uut päeva ülendada
Kesk kõige kaduvust
Ja elu iginoorust
Ja igist elupuud,
Suurt hädust, hellust, voorust,
Mis ringivad kõik kuud,
Kõik päevad kuldsed inimsoo,
Kõik mõtted igaviku voo.

Ma tahan tunnistada
Nüüd armukäsku häd,
Ta imet mitut sada,
Kus peidetud kõik väed,
Suurt hädust armastada
Ja teda hellida,
Häält armu kuulda saada,
Mis täidab taeva, maa,
Ta ainus, igavene, suur
Kui Elupuu, ta kuldne juur.

Ma tahan armastada
Vaid elu, igist, maist,
Kuualust, ealist rada,
Suurt armastuses naist,
Ja õnne silmapaaris,
Neis ilu, elutuld,
Suurt ime nende kaaris,
Veel enam, kui kõik muld:
On õnneks loodud Maa, ta pind,
Ja õnsust tundma kuum mu rind.

On Elu, põgus, maine,
Vaid ainus tõelisus,
Suur Armastuse laine —
See Elu, vägi, uus,
Ta Elu mõte, valgus,
Vaid ainus elu väärt,
Kui Olu imealgus
Kesk igaviku äärt,
On Armastus suur elu tuum
Kesk Tühjust, kus on ilmaruum.

„KUI JUBA PALA PÄIKE...“

Laul, helk kui teispoolt aegu,
Suist, veervast päikesest,
Viis helisev veel praegu
Neist suve soojadest
On jäänd mu meele, keele,
Mu eluraale, teele
Veel järge helisema
Ja ilutsema
Kui kustuv päeva kiir,
Vee helkiv viir
All Kuivastu
Ja Suure Väina suu.

„Kui juba pala päike
on alla veerenud...“
Nii kuulsin, laps ma väike,
Siis laulu, unustud,
Mis kõlas siis neil rannul
Sui õhtul, päeva kannul,
Ta pikka alanedes,
Vee leegitsedes
Sääl merel sinakal
Ja päeva all,
Kus taeva rand
End oli kullatand.

Veel nüüdki tunnen sooja
Ma rinnus päeva teest,

Mis merre vaibus looja,
Läks punapilvedest,
Ja taevas oli selge
Ja õhtu soe ja helge.
Ja tundus ime armas
Siis ema parmas
Ja rõõmus lapse meel
Sui veeru eel,
Täis õnne rind
Ja kauge vete pind.

Ja kuskil kostis kaja,
Laul veervast päikesest,
Hääl, helin all maa raja,
Suur rõõm suiõhtust sest,
See täitis veed, maailmad
Ja lapse rauged silmad,
Kui päeva kuldne kuju,
Kuld une uju,
Ja tungis süidame
Kui päeva tee
Ja ime väel
Jäi helisema säääl.

AKEN RUUGAB VASTU EHA.

Läks maha päeva kuldne silm
All mere vee,
Jäi helkjäs tee
Tast pilve. Tummus taeväs, ilm,
Kumm, kõrge kaar
Ja meri, manner, mets ja saar.
Lõi lõkendama haljas ruut
Kui punav loit,
Kui kuldne koit
Jo oleks teadnud päeva uut,
Kui ehav peel
Ruut hiilgas kaua õhtu eel.

Laps, alles väike, olin ma,
Kuid herk jo meel,
Nii õhtu eel
Jäin vaatama, kuis ehas ta,
See punav ruut,
Nii imelik näis mu eest muut.
Meel tummaks jäi, jäi nukraks hing
Õo peegli ees,
Mis sulgis suise õhtu ring,
Silm hell kui vees,
Kui päevatee
Mu süda ihkas üle vee.

Aeg sünnirannalt kandis mind,
Jäi maha ta,
Üsk, ema ka.

Uut igatsemist tundis rind,
Tõi selle kool,
Linn, noorus, arm hell lõuna pool.
Kord jälle koilas õine ruut,
Kui õhkus lääs,
Õo suine käes,
Mu süda kaebas sõpra uut,
Veed silma said,
Õist ruutu ihalesin vaid.

Ja kaua punas, hõõgas lääs,
Tumm taeva sõrv,
Herk, kuulas kõrv
Õo häält, südant, mõtteid pääs,
Ruut silme ees,
Kurb südames, silm tummund vees.
Nii läksid aastad, uued said,
Viis uned tuul
Kesksuve kuul,
Silm otsis mandrid vaastavaid,
Rind teist, suud suu,
Näis taevas suur, ilm otsatu.

Ruut jälle õhkus, kodus, uus,
Kesk õunapuid,
Suurt Muhu suid,
Kui ilm, kui kaugus, otsatus,
Kui võluv maal,
Suur ime helkiv taeva raal.
Kesk õunpuid paistis kirikaid
Kui kauge saar,
Sääl Põhja kaar
End laotas päälpool arumaid,
Ta vastu ruut,
Täis valgust, näitas elu uut.

Kool oli jäänud, armud ka,
Kesk Põhja kaart
Silm otsis saart
Ja Põhjanaela päält maa vaa,
Meel, siida hell,
Kui igatsust täis kauge kell.
Silm tummus öise ruudu ees
Kui lapse eas,
Ses pikas reas,
Tusk, kurbus, kaebus rinnus kees,
Näis kaebus pikk,
Ja ehav niikui igavik.

Taas kaua hõõgus öine ruut
Mul niiske silm,
Peel — hurmav ilm,
Kui oleks ees suur igimuut,
Läind aja lein
Ja Teadmatuse igisein
End kajastanud ruudus ses,
Kus paistis, tumm,
Öö, taeva kumm,
Täht kauge Põhja selguses,
Öö varju all.
Hing tummus salavärinal.

NOORUSE JÄLIL.

Otskui võõrasse imede linna olen ma tulnud:

Kõik näib uus minu eel, turg, majad, tuttavatel,

Mis kord aastakümnete eest mind meelitas kooli,

Kus ühes vennaga siis kadunud isa mu viis,

Raekoda, tornita, poodide read, hulk turule tulnud,

Sõrve poolt rahvariüü toon, saarlaste sihvakas joon,

Uulitsanurkade kõverus, seinade heletav valgus,

Katuste punane helk, haljakas taevane telk,

Mis on enese laotanud linna, to suvise, üle,

Helde ja kullane päev, kauaks nüüd kõrgusse jääv.

Kõik on kauge ja aastate tagune, ununud, võõras,

Niikui ise ma siin, südames kaotuste piin,

Mis, ah, salaja, hilju mu rinna all kurnitseb, voogab,

Kus on lahtine haav, mis tegi Charoni traav.

Silm näeb uudsenäin kõik, joob endasse ahnesti muljeid,

Kui sadu lõpmata põuane, janune maa.

On nagu maade ja kauguste takka nüüd saaksivad võimu

Kustunud helkide saad, nooruse päevad ja aad.

Silman nüüd asju, mis millalgi enne ei aimanud, näinud,

Nooruse kullasil kuil, elupuu puhkeval suil.

Kõik on kuidagi tuttav, ei tea, kust, mis ajast, kuidas,

Siiski nii kauge ja uus eluraa värava suus.

Uurin jo kaldunud, madala veervate taevaste randu,

Tähisid vaibuva öö, märkisid nooruse töö.

Puudutan jalaga samasid kiva kui aastaid enne,

Õõnsaks kuluvat kodumaa karedad paat.

Miski ei tundu neis muutunud aastakümnete keerus,

Isegi lohkunud pind, kõigega lohutav mind:

Sama on kivitus uulitsal, paiguti rohtunud, haljas,

Müüride luitunud sein, aiad, puud, õuemaal hein,

Sama on muistsele tiigile istunud väikene puistik,

Jalgtee hallunud laud, selle all vee nire, haud,

Kitsuke põiktänav, uulits, mis Tolli uulitsa suundub,
 Kust kord ruttas mu samm, kui oli nõdruke ramm.
 Veel näen kooli eel, uulitsa teisel pool, kerkivad saari,
 Kui ammu aastate eest, paremal unustud teest.
 Ometi tundub, kui eile ses paigas ma oleksin olnud,
 Kuulates künnise päält räästaste kevadest häält,
 Kes olid tagasi tulnud ja kodu siis tõivad mu meele,
 Vilistes üleval puus, kus kohas kevade uus.
 Kus on suvised sõbrad, kus räästad, kus kevade hääled?
 Saared need sirguvad vaid, taotades taevaid ja maid.
 Toonud on nooruse, sõbradki, tujukas tuul, on viinud,
 Pillates laiali meid keskele kaduva teid.
 Niikui mesilind usin, kes põrmulist pesa ei leia,
 Piiran ma tuttavaid kohti ja randu ja maid,
 Ringides hälbinud võõrana, otseku otsides jälgi,
 Mis on kaotanud saod, läind aja viiravad vaod.
 Park, tühi, varjus, laiub, nood paplidki kõrged ja haljad,
 Mis ei vankuvad näi, kust maru üle ei käi,
 Laotavad kuursaali lähedal laiu ja lopsakaid latvu,
 Päikese heledas voos, kohava puhangu hoos.
 Piiratud mahlaka haljuse, puude ja põõsaste, ringist,
 Tervitab linnapää vall, aegade kulunud, hall,
 Eelkants, võsade vallatud, lehtede rohkusse upub,
 Sääl samas linnapää kraav, rohtunud, võsusid aav,
 Vaevalt et rohetab vesi ta ummistud tumedas silmas,
 Kus kahab määratu roog, kui tuleb raugedes hoog.
 Tagamal, haljal ja veetlikul põhjal, on katuste puna,
 Torn, majad, puude tukk, sild, värav, linnapää nukk.
 Jätan nüüd kõrva need paigad, puud hiidsed ja muistised vallid,
 Kus nobe liikus mu jalg, silm säras, punetas palg,
 Kui mäe pojaga Alpidest tegin ma ringisid võitu,
 Täis koduhõllandust meel, juht ta, ma õppiija veel.
 Kas nüüd puhkama peaks ta Helveetsia koduses mullas,
 Uinudes vanuse und, unustud ränduse sund?
 Ei või eksita tagasipööraja vaadet, ei mõtlust,
 Suplesehoonete köld, abajal loo tegu, põld.
 Veel taga mustavad puud reas, varemis hahetab tehas,
 Majade hallikas viirg, kust kajab valguse kiirg.
 Kiirg, ah kullane, kauge! Näid otseku tervitus säältpoolt,
 Mälestus kaldunust, leht sadav elutee puust!

Kuida on rammusa, voogava pilliroo vallatud rannad,
 Kraav, soon, merine äär, sopp, lahe lookleja käär,
 On nagu ajaga võrsunud, kasvanud, sirgunud oleks
 Kõrkjas ja luhtaja roog, vaibunud vesi ja voog.
 Tumena rohetab laine ses vaiksuses ja varjuses sapis,
 Mis suleb rand üle vee, sild, Tori sadam ja tee.
 Vaade see uitab nüüd kauguses, jälgides hüljatud paiku,
 Kus harv mustetab tipp mastist ja heletab lipp.
 Kõik näib endine sillas, kus kollendab tolligi hoone,
 Rand, mõni ankru pääl paat, vee sine, suvine vaat.
 Linnapää poolsel kaldal on, imelik, muutusi palju,
 Kõik näib sirgunud otsekui puistee puud.
 Haljana vöödina piiravad poopuud istunud randa,
 Tiivolid, ehitud, uut, kus tabab vaatlejad muut:
 Kollakal liivikul silmitsed pruunisid suplejid noori,
 Teispool jalgrada, tee ääres, to veereva vee.
 Sää! nii sageli, ammu ah! vaatlesin hõbeda sära
 Siniste lainete pääs, kevade voogude käes,
 Kajakad karjusid, pää üle lendes kui välkuvad ilmed,
 Taotes kui taevane nool merd, sära randade pool.
 Nüüd siin lamavad kuldpääd neiud ja noormehed kõrvu
 Nõlvakul madalal, õhkuva päikese all.
 Kes teab otsib ehk midagi veervate lainete välkest
 Roidunud silmade paar, pää kohal pilvine kaar.
 On nagu kangastaks kaugus nüüd aegade tagusid mandrid,
 Vaibunud päivi ja kuid, teadmata missugust suid.
 Ah! veel lahiseb laine ja hõbedas pärlendab hari
 Nii, nagu endisel aal, nooruse kadunud maal.
 Näed vaid heledes riites naisi, kes suplema läävad
 Sinna, kus lõppeb säär, suplusmajade äär.
 Jahtklubi tõkendab vaate tee kruusaga sillutu kohal,
 Mis viib paigale supluse, äärele vee.
 Palju siin tunnukse võõras mu, eksiva rändaja, meelest,
 Kuigi on endine paik, vee kohin, merine haik:
 Hoonete uudsus, mis heletab päikeses plankude värskust,
 Herk ja kollakas maal, majad nood voogude raal.
 Muiste ma taotasin taanduda äärmise ninase otsa,
 Jälgides kevade jäid, hallide lainete päid,
 Siis kui hahk udu, külmaka tuulehoo ohkides, laugles,
 Mähkides kollakad merd, kohmetes tarduvad verd,

Või vara kevadel supelda ammuste sõprade seltsis,
 Ennekuul lõpupool mai, taevast on kõrge ja lai,
 Või taas hilja jo sügisel tulla, kui pimedus langeb,
 Vahutes mässavad veed, valkavad merised teed.
 Kes küll peaks nüüd uitama sügisel, võõrad kui läinud,
 Hüüjatud randadel neil, puude all, üksikuil teil,
 Kuulates murelist koha ja aimeldes voogude juttu
 Aegadest ammusist muist, millalgi elatud suist.
 Justkui midagi puuduta kartes ma paosklen rannast
 Linnapää vallile siis, kuis oli ennegi viis.
 Seisatan eemale nurgale vaatlema kaugusi, lahti,
 Torid ja väinade suud, Looded ja Roomassaart, muud,
 Mis suve heledas, aurude looritud valguses näivad
 Siin sääl otse mu ees, linnu to lendaja tees.
 Seisan kui ülalpool nägivid mandrid, laidusid, saari,
 Mis on mähkinud aad, tuuled ja tormid ja vaad.
 Ei ole ring veel kaugeltki sulgunud, lõppenud rändus,
 Õlgadel tööpaun, taak, silme ees valgendav paak,
 Mis sääl Lootuste maaninal veetleb ja hukutab, hiiüab,
 Poituled karide pääl, kauguste salatud hää.
 Laskudes tuttavid treppisid piki, nii jõuan ma alla:
 Samad siin leedrid ja paod, kraav, kuhu vaevalt nüüd vaod.
 Rohtu on tõmmatud partide poegele võistluserada,
 Et, ehk piiratud eaks, lestjalad ka sihi seaks,
 Rõõmustes lõhnavast heinast, maa rammusa kaetud lauast,
 Mis ehib osi ja lill, kollakas, tutt, valey vill.
 Randa, mis allpool puiesteed, palistab raudkivi ääris,
 Vette laotud sein, kõrkjas ja roog, vesihein.
 Siin, kus muiste me lapsena laevasid seadsime purje
 Sügise päevade hoos, tõusuvee puljavas voos,
 Mängivad üksikud lapsed nüüd päikese hellivas paistes,
 Silme ees roog, madal äär, Weisi heinamaa, säär,
 Mis kaob puiestee haljusse, põõsaste, puhmaste varju,
 Roogu, mis vallanud veed, peitnud on rannad ja teed.
 Sinna, kesk ammu jo istunud puiesteid, põõsaid ja puhmaid,
 Viib mind kodune, sõbralik loogerdav tee,
 Teerada, võõraks nüüd jäänud, sest ajast kui lahkusin neilt mailt,
 Jättes mered ja maad, nooruse metsad ja raad.
 Tunnen siin varemed, raunad, puud, põõsad, peaaegugi kivid,
 Mis sel lagedal, avaral, madalal maal

Märgivad nooruse päivi, kuid, talvi ja kevadid uusi,
 Sügisid tuuliseid, üksiku rändaja teid.
 Nüüdki veel mäletan kooliaa sõpra, kes elas ses rannas,
 Kus viib paju allee, ammugi rohtunud tee,
 Suurt, vana, hallikad, aegade rängastud, vaibunud hoonet,
 Paekivi sammastik eel, vaevalt ta paika on veel,
 Pikka ja sihvakat preilid, kes jalutas sügisalleedel,
 Rannas, mis üksik ja kurb, kus sadas leht, punas urb.
 Kõik on laiali kannud nood aegade tuuled ja tuisud,
 Sündmuste neelaja vool, kus kaob rõõm, mure, hool,
 Jätmata järele jälgegi, märki maa põrmuse pinda:
 Kõik tasa teeb aja rull, määratu, meeletu, hull.
 Puud aga tõusevad ikka, maa mullane haljendab, võrsub
 Niikui ammusel aal, lill, rohi heinamaa raal,
 Kus hele päikene paistab nüüd täit tera, ängates sooja —
 Kesksuve lühike kink, kunni saab täide taas rink.
 Tuul mühab, hullates ratsuna, heinamaa kaugetel äärtel,
 Virge ja vallatlik lääs, vaht hõbelainete pääs,
 Kõigutes kõrsi ja helkivid lillesid, õitsevid heinu,
 Kus sumab keereldes mumm, puhk puhult meeisust tumm.
 Tuul lahe kaaretab kauguses välkuvid voogusid haljaid,
 Teispool rohekaid, roolisi randu ja maid,
 Kus näib, Tori pool, valgendav laatsaret, punane katus,
 Loodegi, mets, mere äär, Lai madal, veermine säär.
 Rand avar ruugendab suplejid, heinamaa päikese võtjid,
 Neid on neemede päis, neid laged väljadki täis.
 Naisi on rühmiti heinamaal, põõsaste, puhmaste keskel,
 Teispool paju alleed, rohtu jo kasvanud teed,
 Sää!, kuhu päikene läigatab kuumal, hergaval pilgul,
 Otsekui armatsev silm, kust särab terve maailm.
 Voog kuum kaisutab lõtvunud liikmid ja kahvatuid rindu,
 Salkusid, pihtu ja päid, kesk teri valguse häid.
 Justkui tiivused liblikad kiirgavad näivad nad heinal,
 Tol murul ruugaval, päikese kümluse all,
 Mis nagu kuulmata violett lainetus voogab ja helgib,
 Kui hele taevane leil, puil ülal, põõsastel, teil.
 Siia ei küünigi lõunase tuulehoo lõõtsutav hingus,
 Laine to puhkeva kohk, voo varin, veermise ohk.
 Vaevalt et silm näeb looritud kauguses voogusid valgeid,
 Sää!, kus välgatab tiir, sinab smaragdine viir,

Teisel pool määratud rooäärt, laiunud, luhtavad, paksu,
 Kus, keset pilliroo ett, sild vana taotab vett.
 Kuida siin muutunud näib kõik kauaste aastate kestes,
 Sild, kivid heinatand, roogugi peitunud rand,
 Kus kord enne ma noorena uitasin, kodused meeles,
 Allpool tähtede vööd, kesk sumed sügise ööd,
 Kuulates veervate lainete ohkimist, lõpmata kauget,
 Sahinad salalist roo, mühinad heinade, voo.
 Mis säääl paistsivad, allpool pilvede pimedad kõrgust,
 Vastu öist vilu vett kui tume sünk siluett.
 Vaevalt veel valules taevas all õhtu pool külmalt, sinkjalt,
 Meri, vee sinakas äär, pikk, lage varjudes säär,
 Kus oli loikusid kurbi maal hüljatul, rohtunud rannal,
 Raudkiva siin ja säääl, paremal, vasakul käel.
 Tühjad siis tundusid rannad, rood liikuvad kurvad ja võikad,
 Viirastes tummalt mu ees, kustuvast, ehavas vees,
 Kajastes midagi ääreta kauged, külma ja valju,
 Kui tähe tuikava pilk, öö sinest hoiatav vilk.
 Nüüd vaid helgivad kesksuve päikese valguses heldes
 Annenhof, Roomassaar, linna veer, lahtede kaar,
 Kui püha suur oleks saabunud rannale, väljale selle,
 Kuigi ma võõras siin näin, kus kaja taotamas käin,
 Kaja jah! nooruse, suurte ja siniste randade keskel,
 Mis nüüd helgivad veel kusagi kaugel mu eel,
 Kus kaob maaline manner, vee veereva välge ja hiile,
 Päeva to hergava silm, kumm avar, laotus, maailm.
 Näen, haav siidames, midagi tormavad kauguste poole,
 Kuhu ah! kaob iga määr, ruumide, aegade äär,
 Näen elu kustunud sööstvad nüüd tummuva tühjuse sülle,
 Kus hävib igavik, üür elu, rõõm, mure pikk,
 Põrmused lootused, tundmused ülevad, õnnetus, õnneid,
 Inimlik kannatus, tusk, tõed, ilu, inimsus, usk.

2.—11. X 1933.

SÕPRUSE KULDNE KARIKAS.

On läind nii palju
Aega sest,
Sest kevadest,
Tuul, torm nii valju
Käind üle noorusest.
On aastakümneid maad
Jo taga noorusraad.

Kaks poissi väikest,
Valget pääd,
Veel süütut, hääd
Kesk nooruspäikest,
Mil on kõik imeväed,
Tõi kokku koolitee
Kord kuskil sügise.

Sessamas pingis
Olid naad,
Veel lapsed vaad,
Liit nooris hingis
Lõi huvidegi saad,
Said ühte nende käed,
Said südamed, said pääd.

Sai sõprus liidust
Nooruse,
Ta aegade
Kesk töid ja tiidust
Ja asklid koolitee,
Suur hinge poolehoid,
Mis ei söö rooste, koid.

Noor iluhõllus
Südames,
Poiss ilutses,
Kel juus kui kõllus
Nii valkjais, kullastes.
Ta maalis, sehkendas
See teine unistas.

Meel püüdis kaugust,
Siniteid
Ja kõrguseid,
Kesk hinge raugust
Hell näitas söame leid,
Veel silmis une loor,
Hing põues herk, nii noor.

Tõi poiss, kuldpääga,
Karika,
Et õienda,
Kink imeväega,
Võiks sõbra kätte ta,
Ta ise selle treis,
Täht sõpruse see leis.

Ja sõprus kasus,
Elupuu
All päeva, kuu,
Õnn hingis asus,
See noorus otsatu,
Mis ei tea ilma äärt
Kesk elu kulda väärt.

Kui aastad lõpus,
Neli neid,
Neid sügiseid,
Sai otsa õppus
Kesk sõprust, kooliteid,
Meid kandsid eluvood,
On lahku viivad nood.

Teed harunesid,
Eluraad,
Said lahku naad,
Uut imetsesid
Vaid laste silmad vaad:
Kesk uusi linnu, maid
Ja mandrid hiilgavaid.

Jäi koju kappi
Karikas,
Sääl klaasid, tass
Kesk ruumi nappi
Vaid olid tolmumas,
Jäi sõprus südame
Kui põhja vaipse vee.

Jo aastad pikad
Mööda saic
Kesk võõraid maid,
Aad sündmusrikkad,
Need ruttu veersid vaid:
Taas üle kodumaa
Ja -saare, aruraa.

Tõid sünnisaare
Sõbra naad,
Need rängad aad,
Alt pilvis kaare,
Need juhtumiste saad
Leht paatjas elupuus,
Ehk aeg küll käes taas uus.

Kuid teine viibi
Võõrail mail,
Neil vilusail,
Kus hall hahk hiibis
Ta hinge rohumail,
Kui kostis kevadel
Kurb sõnum, kume kell.

Taas elurada
 Ühte sai,
 Ehk ilm küll lai,
Pikk purjetada,
 Tumm vees märk, tooder, vai,
Mind kutsus isa surm,
Mu isa — rahu nurm.

Ta päätsil vilul
 Seisime
 Kui võõrad me,
Päev pilvepilul,
 Kurb, halne kevade,
Ei tunnud teineteist,
Kuldsõprust, jälleleist.

Me tutvusime,
 Mehed nüüd,
 Kel käes kõik hüüd,
Ei eluime,
 Siht, kõige olu püüd,
Kel lai, suur silmaring,
Ei õnnekam vaid hing.

Ma mälestasin
 Vahapääd,
 Vaid poissi hääd,
Ja uita lasin
 Läind noorea imeväed,
Need mõtted meele tõid,
Kõik läinu ilmsiks lõid.

Ja läind kui eile
 Tundus siis
 See paradiis,
Kust eluteile
 Jäänd helkiv imeviis,
Ehk kaugel juba need,
Läind ajad, kooliteed.

Ei jälle toonud
Läinut naad,
Need uued aad,
Uut endseks loonud
Need tutvad koduraad,
Kus astund aja kand,
Ei eales seisatand.

Vood Põhja poole
Kandsid mind,
Kurb, valus rind,
Käest mure, hoole,
Kus sõudsin, tormilind,
Kesk elu tormi, merd,
Lein rinnus, jäätav verd.

Sain jälle vaevalt
Sinna ma,
Läind leinama,
Kui elutaevalt
Täht teine kustus ka,
Viis taas mind ema kool,
Teiskordne matt, lein, hool.

Siis ootamata
Leidsin ma
Kuld karika,
Eks kuld ta kata,
On ema kuldand ta.
See noorussõbra and,
Mis ema säilitand.

Kuis pääsnud oled
Vaenuväest,
Sõatule käest,
Kesk laastust koled,
Kuld elumõtte sääst,
Kui oma elu hoid,
Kesk verd, kesk surmi noid?

Võrdkuju kuldne
Sõpruse,
Läind elutee,
Sümbool sa muldne
Jo kaldund nooruse,
Sa elu kuldne hing,
Suur sõpruse kuldring!

Sind takan läita,
Ülista,
Riist, kuldne, sa,
Sind armust täita,
Kuld sõpruskarika,
Sest oma südame,
Kuld õnne, elutee.

III

UDU HELSINGI ALL.

Aprill on käe,
On tulnud sulad ilmad,
Saand vabaks salmed, silmad,
On läinud jää,
Supp, pangad.
Nüüd taevas sõudvad kevadrangad.

Mail tuhkur loor,
Veel kerge uduvine,
Kust ei näi taeva sine,
Hall pilve voor.
See tume
On vastu helki värske lume.

Öö lund on toond
Kesk kanget tuult ja raju
Ja pärast sombu, saju
Ta maale loond.
See vetib
Ja sulab, varsi jooksma setib.

On lumes rand,
Jää laamad, kalda ääred
Ja Soomelinn ja sääred,
Kui kangastand
On lajud
Herk valged, ringi uduajud.

Ja tumes vees,
Halltuhkrus, kambad jäised,
Kui luiged valgepäised,
On paistmas ees.
Nad — salge
Kui luigeparv herkvalge.

Mõrk udumüür
On vaateveeru sõrvas,
Gråhara pisut kõrvas,
Ränk kalju küür.
Õud, hüüab
Sääl sireen, hääl veele püüab.

Käib idast hoog,
Alt pilve valgeneva,
Päält selja pilvitseva,
Musthall on voog.
Herk, haljas —
Jää, lumi pargi rannas paljas,

Vees kajakad
Siis karjuvad nii valju
Kesk jäid, vett, vastu kalju,
Nad lõugavad.
On kevad
Neis häälates, mis nii ilutsevad.

LIHAVÕTE.

Maa loikusid täis ja mustad on põllud,
On kelta alt puhkenud siniõllud
Ja lilled kuldkollased, õlased valged,
Ehk muru küll vangis ja mulladki kalged,
On punal kõik võsad ja kased ja pajud,
On uhtunud lume jo kevade sajud.

Mets siiski on tume, veel hõbekasvalges,
Ehk puna küll värske ta verevas palges,
Sääl kevadtuul uhab ja mühiseb valju,
Sääl lund aja ääres, vett kraavides palju,
Need voolavad virgesti, sulistes tasa,
Sood järvena läigivad laiutasa.

Meel igatsust täis, täis ihasid hellu,
Mäel tornis sääl lüüakse pühade kellu,
Et Kristus on tõusnud ja elu käes võime,
Et kevad loob ilmale lillede lõime,
Toob valguse elavakstegeva sooja,
Taas kiidetud olgu see kõikide Looja!

Kes lööb sääl kella, meel kaebusest haige,
Ta suu on surunud imetlev vaige,
Kui pää kohal huugavad kumedad vased,
See imelik hõikus kui painutaks kased
Sääl kiriku mäel, kus paistavad seinad,
Kes oskab küll arvata kõikide leinad.

Silm kaugele ulatab männiku üle,
Sääl rohekas avarus laiutab süle
Ja küünitub auruse kauguse poole,
Tumm, otsekui peidaks ta enese hoole,
Mis keegi ei aima, ei millalgi arva,
Meel igatsust hahetab hallikat karva.

Ta unustab helkiva kumina, hääle,
Mis otsekui päikene heliseb mäele,
Kui Elu, mis valguse silmast nüüd valub,
Kui helk ehk hingest, mis härduses palub.
Ta süda lööb samases taktis kui käsi,
See — pühalik kumin, mis eal ei väsi.

Ja teispoole latvu uitleb ta vaade
Kesk vaikust, kus kumin on ainuke saade,
Kui hüüdja sääl kõrges Jumala kojast,
Kiirg päikese pilgus, hääle voolavas ojas,
Kui salane naeratus lillede silmas,
Uus elu, uus tärkus ses suures maailmas.

Pilk otsekui niisutud igavast, valust,
Näeb noorusemaid, näeb Alvandi alust,
Näeb kadunud päivi kui pühapäed selget
Kesk suvede armsust, kesk sooja ja helget,
Näeb kauguses küla ja tuulikuid, kallet,
Kes mõistab küll kurtliku südame hallet.

Ja kaugele kandub kellade kumin,
Ta kõrvus on sõnutu soovide sumin,
Mis üle nüüd merede, mandrite huikab,
Kust kauge paak ranna pool eha aal tuikab,
See meelitab, valutlev igatsus hinges,
Kui metsa hüüd kevade ahavas vinges.

Ja kumin vaid käib üle looduse noore,
Käib soo üle, kingu ja sinava voore,
Uus elu taas pakatab, puhkeb ja tärkab,
Uus elu, uus ilu, mis igal pool ärkab,
On kumin see helkija pühade aja,
On kumin see südame salane kaja.

1927.

VESI KULDNE.

Vesi kuldne, sinav vesi,
Oled kõige elu esi,
Oled elu, nagu valgus,
Oled püha, kõige algus.

Magad maa all, mühad meres,
Kohad laines, punad veres,
Särad kuldse pilve süles,
Aurudena tõustes üles.

Läigid selge lätte silmas,
Käid maaaluses maailmas,
Üle kivi, üle rüha,
Tasahilju ehk kesk müha.

Voolad mööda kaljuseina,
Kastes sammalt, haljast heina,
Joodad lilled, õnnerohud,
Täidad loigud, sood ja lohud.

Hoovad koopast mäe veerus,
Keerled tasa jõekeerus,
Mööda kaldast üle haa,
Tasa vulisedes kaa.

Valgud orgu, nõtku, soole,
Jõe voolus mere poole,
Oled elu kõrve saares,
Helgid ilul vikerkaares.

Hilgad kastes heledana,
Silmalauget pisarana,
Olgu rõõm ehk lein su loonud,
Õõ su rohu latva toonud.

Hoogad tuules, rahes, sajus,
Metsa kohal, hanipajus,
Kaotad janu mulla pinnas,
Janu maas, maaema rinnas.

Võlud kasvud ülenema,
Viljad tõusma, õilmitsema,
Annad elavile rammu,
Kosutad teekäija sammu.

Vesi värske, vesi hele,
Oled elu kõikidele,
Toidad kalad laines haljas,
Inimesed kõrves paljas.

Pesed sünnid, pesed surmad,
Arstid tõbed, haavad, hurmad,
Kaitsed hooned, kaitsed majad,
Kaitsed loomad, karjarajad.

1915.

MESILANE.

Jo veeris tali kange,
Sai kevade,
Viis valge lume, hange
Hell päikene.
Maad aurasivad, paljad
Ja niidud, väljad haljad,
Soe kivi, rahn
Muld, lehe pahn.

Ja puhkes punga puna,
Urb, paju kõld,
Lõi haljaks otsatuna
Niit, vain ja põld,
Maad õisis kollendasid,
End paistatada lasid,
Kuum — muru pind,
Maaema rind.

All mulla, kaitsva katte,
To tumma maa,
All pesa kuiva matte,
Nii sooja, vaa,
Siis ärkas mesilane,
Suur, kaunis, haruldane,
Jäänd järke, harv,
Herk katsesarv.

Soe armas kehas viirgas,
Nii imelik,
Maa põue kuuma kiirgas,
Põhk, pimedik,

Pikk tundus läinud uni,
Kui surm tumm otsatuni,
Tusk tardunuis
Ta liikmis, luis.

Ta avas suured silmad,
Nii võikad, nood,
Need tundmata maailmad,
Ta eluraad,
Ja kobas siia, sinna,
Viirg täitis tumma rinna,
Uus elu hoog,
Suur vere voog.

Ta mäletas veel vaevalt
Läind elu und
Kui tähte langend taevalt
Kesk talve lund.
Jo kolletasid niidud,
Sui, viljad põllult viidud,
Kui sündis ta
All mulla, maa.

Põhk, kärje kuhi kihas
Mee toomast, tööst,
Kui ta, töös suuvärk, -lihas,
Sai kesta ööst,
Kus oli kaua asund,
Tõuk, liikunud ja kasund,
Märg hall veel karv,
Selg, tundesarv.

Ta ronis mööda kärke
Mee kaevule,
Jõi, sõi mett, teiste järke,
Täis enese,
Ta ümber lõbus surin,
Hääl, piiks, jooks, tiiva vurin,
Hell ema, hää,
See pesapää.

Nii kasvis, paisus, sirgus
Noor punahänd,
Arm noores emas virgus,
Taht, lend ja ränd,
Ta purud kurud ladus,
Jo hiireteele kadus,
See varsi siis
Ta välja viis.

Ta nägi äkki valge
Kesk urka suud,
Ees suurte silme, jalge,
Maa, lilled, puud,
Kus kuld silm kõrges paistis,
Ta rohtu, lõhna haistis,
Käis õiest hõng,
Mee eetri lõng.

Jäi suurest imest tummaks
Ta noor, herk hing,
Ja oli, kui ta lummaks
Ilm, päev, maa ring,
Mis kaugusesse laius
Kui taeva sinav laius,
Suur, ülev kumm,
Nii kõrge, tumm.

Siis äkki lendu heitus
Maast helisiib,
Maa, kaartes keerdes, peitus,
Ta kändis tiib
Kesk õhu sinivoogu,
Kesk pilve, tuule hoogu,
Kus päeva silm,
Suur, lai maailm.

Ta joobus lennust, õhust,
Maa suurusest,
Siis lillist, meest, ta tõhust,
Neist kõikidest.

Mis juhtusid ta teele
Ehk kastsivad ta keele,
Kesk põldu, ett
Ta korjas mett.

Kui õhtu koju saabus
Suur mesilind,
Siis töö ta käes jo laabus,
Kõld — jalad, rind,
Tööd tegi, ajas aselt,
Tõi mett mailt, aineid kaselt,
Kõht, reied täis,
Nii eril käis.

Nii tuli sügiskahu
Ja härm ja hall,
Sai koltund maale rahu,
Tumm mulla all,
Töö rauges pesas, põhus,
Lend kurus, jäises õhus,
Kõik uinus und
Kesk surma, lund.

Nüüd oli ta siin üksi
Kesk tumma maad,
Ta silus selga, püksi,
Sai puhtaks naad,
Siis ronis koopa suule,
Läks kätte kevadtuule
Ja päikese,
Säält algas tee.

Ta tõusis lendu hilju
Ja sumises,
Kui kord, kesk põldu, vilju,
Neis päevades,
Mis läinud noorust teadsid,
End tiivad lendma seadsid,
Ta kerkis jo
Käes tuulehoo.

See kandis mesilase,
Viis joonelt ta
Pea üle paju, kase
Ja lillis maa,
Siis päeva kiirte merre,
Kuis tungis see ta verre,
Kõik näis kui kuld,
Täis elu, tuld.

Ta lendas üle põllu,
Sai üle soo,
Siis nägi siniõllu,
Pea lilleloo,
Ta sinna maha heljus
Mee isus, nälja peljus,
Sõi himu täis
Neis lillepäis.

Siis uitis mööda kanda
Ja põõsaid, maid,
Taas piki kõrve randa,
Puu juurikaid,
Ta pesa paika uuris,
Maad, sammalt, auka puuris
Ja hiireteid,
Neid muldiseid.

Nüüd kännu alla sattus,
Sääl kuru suur,
Mis üle laotus katus,
Ränk männijuur,
Ehk ta küll kartis madu,
Hiirt, sisalikku, kadu,
Läks siiski ta
Maad jälgima.

Ta leidis hiire pesa
Säält kännu alt,
Kesk mättaid, sööti, kesa,
Ei tea mis aalt.

Läind olid elanikud,
Hiir, uss ehk sisalikud,
Ta vaenlased,
Kes teab mis teed.

Ta jäi nüüd ööseks sinna,
Jäi kauemaks,
Ehk pelg küll täitis rinna,
Õo hirmuvaks
Ta meeled mõtted tegi,
Pääs ajas kujud segi,
Säält asu sai,
Paik suur ja lai.

Must emamesilane
Käis päivi tööol
Kesk kõldu, õisi laane,
Kuldtombud vööol,
Tõi koju mett ja vaha,
Ei jätnud marja maha,
Mis pakkus lill,
Õis, tutt, soovill.

Käes varad pisikesed,
Meeleiba, mett,
Lõi munad esimesed
Kesk vahakett,
Neid haudus ööd ja päevad,
Sest kartis külmaks jäävad,
Töös punahänd,
Jäi vait nüüd ränd.

Siis tuli koldsest kärjest,
Nii väikesest,
Hulk pisipoegi järjest,
Sai tühjaks kest,
Need olid kui nõöpnõelad,
Kuid terased, mürk-õelad,
Sai pesa toe,
Nii elav, soe.

Käis veelgi väljas ema,
Kui pere nõrk,
Jäid koju hoolitsema
All maa, mis mõrk,
Need pojad esimesed,
Töövaimud pisikesed,
Kesk kärgi neid
Ja käika, teid.

Kui jõud jo enam kandis,
Kasv peres ka,
See uusi vaima andis
All mulla, maa,
Siis suurendas mumm pojad,
Leibkähkid, tõugukojad,
See abinõu
Lõi välisjõu.

Nüüd ema püsis kodu,
Muud käisid tööil,
See lendlev poege rodu,
Koldkähkid vööil,
Nad luitsid niidul, põllul,
Ja siniõllul, kõllul,
Said vaha, mett,
Sest tegid kett.

Ja haudusivad tõuka
Ja toitsid neid,
Nii soetsid abijõuka,
Jo suviseid,
Ja kaanetasid kärgi,
Meest täitund ühte järgi,
Meeleiba sõid,
Mett kullast jõid.

Taas kihas kännus pesa
Kui aasta eest,
Suist sumises suur kesa
Ja lõhnas meest,

Mis lilled laotasid
Ja õhku nõrgu lasid,
Ja õnnest tumm
Näis taevakumm.

Suur emamesilane,
Rauk, vana jo,
Luist, liikmist pikaldane,
Seas suure soo,
Mis tema ümber liikus,
Ja üles alla kiikus,
Näis lõpus ea
Ja kuude rea.

Ei oodanud ta kahu,
Ei talve uut,
Vaid puhkust vaevast, rahu,
Mis toob suur muut
All maa, sääl mulla põues,
Kesk põrmu, kodu õues,
Kesk poegi neid,
Kes loonud teid.

Üks aimus teda toitis,
Ta südant suurt,
Ta meeles sala loitis
Kesk kändu, juurt:
Uus ema tõuseb mullast
Kui elu päevakullast,
Kõik eetsi viib
Ta elu tiib.

Ei elu mulda lange,
Ta tõuseb säält
Kui lill nõrk läbi hange,
Kesk kevadhäält,
Saab elusaks ja virgeks,
Aab enda püsti, sirgeks
Kui emamumm,
Kesk talve tumm.

ESIMESED SINILILLED.

On läinud lumi
Puist ja maist,
Saand kevadjumi,
Päevapaist,
Siis mullast tärkab
Sinisilm,
Maa kütkest ärkab,
Kevadilm,
Saab linna, maale
Ja metsa raale.

Lõhn nõiduv laotab
Äkki end,
Silm ennast paotab
Valmitsend
Kesk lehe katet
Varjukest
Ja talve matet,
Mähetest
Lill ennast ajab,
Kui mets jo kajab.

Lill hurmab meeled
Lõhnaga,
Saab valla keeled,
Helgib maa,
Puud, põõsad, aiad,
Lossi vall,
Park, randteed laiad,
Losski hall,
Kõik helisevad
Ja ilutsevad.

Neid lilli Loodes,
Linnapääl,
Kui koovid soodes,
Kiivgi sääi
End kuulda annab
Kevadel,
Tuul sooja kannab,
Päev nii hell,
Maa kiirtest helgib
Ja taevas selgib.

Ta silm on joonud
Sinisust,
Mis taevas loonud,
Maa rüpp must
Alt kevadhange,
Sadude,
Mis uhtund kange
Keltsa, vee.
Lill lõhna laotab,
Silm taevast taotab.

Käe armsa antud
Kannike,
Mu rinda pandud
Kevade,
Märk südamete
Hellade
Ja kevadmete,
Suudluste.
See hinge täidab
Ja armud läidab.

IV

MAHAJÄÄNUD.

Kool rohelistes kuskil maal,
Käes oli õiekuu,
Ja lapsed uitsid metsaraal,
Kus lehes põõsas, puu
Ja hein nii haljas, lilli täis,
Ta üle maikuu tuul sääl käis.

Kui kure parv, nii lapsed reas
Kõik läksid metsa all.
Nad lilli murdsid puude seas,
Heinmaal, sääl lagedal,
Kus lilli valus muru pind
Ja oksis laulis vaevalt lind.

Täis helbeid valgeid kohas toom,
Kask lõhnav, rohi noor,
Säält läind ehk oli mõni loom,
Ja vaikiv laste vooor,
Kes, lilli, õisi täis kõik käed,
Kui kured kummardasid pääd.

Sääl kollas heinas kullerkupp
Ehk punas pääsusilm,
Ehk hoogas mõni õie nupp,
Ta üle maikuu ilm,
Tuul huljus põõsas puis ja mais,
Ja mättais, puhmais lillekais.

Jäin puhkama ma mättale
Kesk lilli, heinamaad,
Kust läinud lapsed, nende tee,
Need linditukad vaad,
Hing äkki hell ja tume meel
Ja süda ränk ja tumm mu keel.

Ja äkki võõras tundus paik,
Kurb ümbrus, imelik,
Õud valgus, harguv pilve laik
Ja heinamaal hein pikk,
Ja kevadtuules õõtsuv lill,
Üks kolne, teine herk kui vill.

Ja kõige üle taevas hahk
Ja vilu kevadhelk
Ja tuule lõõtse hoogav vahk
Ja kaugel sinitelk,
Kus kuskil pikka langes päev,
Kiirg kurb ja nukker, hinge jääv.

Aeg armutu, aeg ränk ja tumm,
Vait veeris üle mu
Ja üürikeste petlik summ
All tummus elupuu.
Kui õhtukellu täis mu meel,
Ma seisin, kaugus tumm mu eel.

IGATSUS.

Ah, sügis oli tulnud, pikka, nägemata,
Ja udud loorisivad kauget vaatepiiri,
Ja lehed kolletasid, maha kukkumata,
Ja päike õhkus külmi, kahvatanud kiiri.
Kõik ümbrus täitus hallist närtsimise leinast,
Mis laotus põldudelt ja kuletunud heinast.

See oli kõik nii tavaline, ammu tuttav
Ja enne kordunud, mil, kus? ei tea, kui kaua,
Jah, nagu kurgedegi hääl, see mööda ruttav
Ja kuuluv ikka ülevalt, ei tea, kui kaua.
Need hallid linnud, jättes pesad soole,
Kõik sõudsid pikas hännas lõuna poole.

Ma olin üksi tulnud tundmatule teele,
Siht teadmata, ei tea, kui kaugele ja kuhu.
Ja kustumata oli jäänud kostma meele
Hüüid lindude, ei tea, kui kaugele ja kaua.
Ja lagedaid ja välju varjas kalmu rahu,
Ja hõbedases õhus tundus talve hingust, kahu.

1915.

NUKRUS.

Kuis on imelik, nii härras minu südamel,
Miski nukrus, aimamata, ebatavaline,
Laotunud on minu hinge üle sügisel,
Kurbus, imeline, ebamäärane ja hell.

Õhk on selge, külma hõbedase säraga,
Kaugus sinetab ja kolletanud värvitoonid
Paistvad kaugest sügismetsast üle lageda,
Valastanud põllu, karjaaru ääreta.

Miski hõbeselgust imelist on igalpool.
Kaugel, ligidal, maas, õhus, taevaavaruses,
Tuhmiks läinud nurmedel ja põllu taga, sool,
Jõe voolus tumedas, ta kaldal, luhas, rool.

Valgenenud sinast vaatab sügispäikene,
Aimus kurblik koldses pilgus, tuhmjas, kahvatumas,
Vaatab nurme kohalt üle kauge, valge tee,
See viib mäkke, mäe alla, see viib kaugele.

Miski kurba voolanud on minu siidames,
Miski hilju helluvat ja õrnust iilemata:
Meel on selge, hellust täis kui valgus kauguses,
Seda helgib taevas ülal, nurmel, metsades.

See on taotamata kauge nagu undlik viis,
Ammu aja voolu kustund, ammu unustatud,
Mis lõi kevad, õiteküllus, sügis kauge viis,
Võluv nagu kevad ilus, hell kui sügis siis.

Kõik on särav, hõbeselge, miski siiski kurb,
Väli lage, kauge karjavainu, mahajäetud,
Igav tee ja kõrrepõllud, tihi, paljas nurm,
Metsaalune, leht langend, punetelev urb.

Ja mu vaimu kerkis ilme, meele tuli ta:
Imeilu, särav, kergeist õhulistest joontest,
Nõtke kasv ja selge, avar ots, juus hurmaja,
Silm täis tuld ja elu, vaimu, hinge põhjata.

Õnn ja õnsus oli temas, tema helluses,
Millega mind kallistanud oleks omas süles,
Õnn ja õnsus oli temas, tema armsuses,
Millega mind õnnestanud oleks hurmates.

Miski härdust oli temas, tema häduses,
Mis kui kevadilu laotus oma ümbrusesse,
Kõik ta võlus, kõik ta hurmas, kõik ta vangitses,
Tulekeelena ta põles kõigi südames.

Õnne aimasin, ja õnsust. Tühja rauges see,
Kadus nagu petlik uni, nagu õhu kuju:
Kevad närtsis, sügis tuli, lahku viis meid tee,
Jättis kahju südame ja silma silmavee.

Kõik on selge, kõik on valge, kõik on kahvatu,
Kõik on juba imekauge, jäetud unarule,
Kauge kevad, suvi kauge, ilus õnnekuu,
Läinud sügis, kurbus kauge, mälestused, muu.

Kõik on särav, hõbeselge, miski siiski kurb,
Väli lage, kauge karjavainu, maha jäetud,
Igav tee ja kõrrepõllud, tühi, paljas nurm,
Metsaalune, leht langend, punetelev urb.

1915.

KURBUS.

Kuis on mu südamel trööstitu kurbus ja lõpmata raugus,
Hing ebaaimatav hell saabunud sügisel sel.
Õhk on selge jo aegsasti alganud külmade tõttu,
Kui hõbe helgiga ta näib üle härmase maa,
Kust üles tekkivad kauged ja sinakad, kollakad toonid,
Mis kajab mets, salu, puu, põld, aru ääretu, muu.
Miskit lõpmata selgunud on õhupaistvuses selles,
Justkui kalge metall õhkub ta taevaste all,
Hahkjatel nurmedel, nõmmedel, väljul, mis tuhmiks on läinud,
Kaugel ja ligidal, kus hävib maa, madal hall,
Päikene heletab pilvita selgest, peaaegugi valgest taevast,
Kahkjäs ta kiirgede läik, painunud päivine käik.
On nagu nõrgunud, valgunud oleks mu hellunud meele
Miski kurbuse vool, teadmatu tusk, mure, hool,
Midagi ääretud, piiritud, kinnipüüdmatud, kauged,
Kui mõni kustunud toon, mis mina, taotes, taas loon,
Midagi tuskavad, helluvad, sulavad, taotamatamad,
Kui heli kaebava nutt, karg aja, vaibumisrutt,
Mis tuleb kaugusest, teadmatust, kus tema koolvana rauged
Kui ime sündmuste seas, lõpmata juhtumisreas,
Hargudes õhkude kergusse, tuulte ja tormide kätte
Kui tule tekitud sau, Maa poja uhkus ja au.
Kõik pärib muutuvus, täitmata loodus, mis sööb omad lapsed,
Kaduvus, too igavik, koolmine, sünd, igipikk.
Kõik oli selge ja valge ja hõbedaläigine, helkiv,
Kurb nagu kahvatu kuu maa üle, koltunud puu,
Tumm, hale aivakui kustuva valguse viimane veereng,
Mis vajub kaugetele, maa üle, varjuse vee.
Väärmatu võidetav, õnn, kuhu oled sa rännanud, läinud
Selt elu püüdude maalt, nooruse karguva raalt,
Nii kuda kaugetele kandunud hellitud armude ilmed:

Too ideaaline joon, mis ajast esile toon,
 Piht sale, õlg kumer, nirgi too vilaja taolised niuded,
 Öö üle puhkenud rind, milline võrratu hind,
 Puusade joonistus, ilmete õnnekas kooskõla teostus,
 Jalg sale, sihvakas säär, kui oleks raidkuju määra,
 Pää ülev, ots avar, vormitud otseteed kujuri käega,
 Justkui tõmm voog juus, hambad ah! millises suus,
 Kael sale, looklev ja mustana kaarena võlvitud kulmud,
 Pruun elav, suur, võluv silm, täis ilu, hädust maailm,
 Helk, sära kõiges ta nähtuses, ilmetes, nooruses õitsvas,
 Mis ees kõik imemaad, õnned ja õnsuse raad.
 Jah, tema üksnes minule võind oleks ängata õnne,
 Õnne ja õnsuse, taevani kerkiva tee,
 Ta võluv hädus, seraafine heldus, ta kuldhele süda,
 Ta ilu, naiselik hurm, võimsam kui armutu surm,
 Ta siile armas kui uinunud lapsele hää ema põue,
 Kaisutus ütlematu, leek, ta koralline suu,
 Juus tume, luhtav kui laotunud helkiva rikkuse laine
 Silm, tulivaim, ilus hing, maalise täiuse ring,
 Mis mind oleksid hurmanud, haaranud, vallanud, võitnud,
 Kõrgendes inimsust, tõstates tundelisust,
 Kui elu jäädava, ikka noorduva taevane läte,
 Jumalik loomise kiirg, ilmade saamise viirg.
 Kõik pidi hääbuma tühjusse, vaibuma, raugema, jääma,
 Kui uni petlik ja arg, üür ilus, põgus ta karg,
 Mis jääb voolama, mõõnana aegade ääreta merre,
 Kus püsib kurb igivoog, tumm, iluhelitu hoog,
 Mis meid kannab ja kaarutab kuskile mõõtmatu poole,
 Kus on tumm igavik, rõõmutus, leinatus pikk.
 Kõik oli selge, kuid kalge, kuu kahvatu moodi,
 Pää kohal, all minu ees, kõrguses pilvede sees,
 Kuidagi siiski nii kurb, imekauge, kui peitnud
 Meelt oleks leinade loor, südames nutjate koor,
 Justkui mind oleks jäetud ja hüljatud kõrbede raale,
 Pää üle otsata taevas ja paistmata maa,
 Lõppema janusse, hüüete, hõikude, nuttude kiuste,
 Tusk varaks, must mure, hool, silme ees armutu kool.

1915, 1935.

KÄED.

Need imelised käed!
Nii graatsilised,
Nii kaunid, saledad
Ja võluvad,
Neis imeväed
Kõik ülemised,
Kui oleksid need marraskeed
Täis tunde sädemeid
Ja elu salateid.

Need tundelised käed,
Askeetilised,
Nii pikasõrmised,
Käed hingised,
Neis salaväed,
Kõik võlumised,
Kui oleksivad sõrmed need
Täis tuld ja surinad,
On elu jõed naad.

On imeline võim
Neis sõrmis, soontes
Ja sõrmeotsades,
Nii kaunistes,
Kus tunde lõim
Näib närvi joontes
Kui armastuseks vangistud
Ja kallistuse teoks
Ja suure armu peoks.

Neis võluv tundmus hell,
Neis kätes luisis,
Neis sõrme hõrnus päis,

Nad hellust täis
Kui sügisel
Mahl viljus suisis,
Küps päeva sooja heldusest.
Kõik armu imeväed
On omaks saand need käed.

Neis kätes süda, hing
On saand kui ilme,
Neis hinge värin arg,
Ja mõte karg,
Ta sala ring
On tundena end ilmutand,
Mis põksuv hellus neis,
Neis närvi sõltuseis!

Käed imelised need,
Nii hingestatud,
Nii hurmavnõidlikud,
Nii võrratud,
Kuld õnne keed,
Mis alla matud,
Kui hellusesse sulgvad sind,
Ah ainsad, armsad käed,
Neis elu salaväed!

Neis võim on paranda
Ja sütitada
Ja soeta silmi kiirg,
See õnne viirg
Ja õnsus otsata,
Hing tõstatada,
Neis käsis võim on süüdata
Väed, imed südamas
Ja tähed kõrguses.

V

KAUGATOMA RANNAL.

Ümbrus — nii kauge ja hüljatud, Saaremaa ürgaja seljak,
Rand kõle, Sõrvemaa sääär, mannermaa veermine äär,
Kus külad tunduvad kui mahajäetud ja tühjad ja õudsed,
Lammunud katus ja malk, vaibunud sein, tala, palk.
Metsi on kasvanud rohtaja õunapuud, põõsad ja puhmad,
Võikad on hooned ja õu, rent pärib viimase jõu,
Maa kui Jumala heidetud, jäetud ja Looja poolt neetud,
Muistine selgmere laid kesk igitormisid vaid.
Rändaja ma olin saabunud paigale maa poolt kaugelt,
Hellusi täis süda noor, silme ees kauguse loor,
Kullase kesksuve kutsutud tundmata teile ja maile,
Mis oli eemal mu ees kui ime kangustus vees.
Aeg oli lõunane, valguse vallatud, pilvitu, selge,
Päikene kesksuve väel heletas kõrguses säääl,
Selgmere haljaste kauguste sinesse küündinud väljult
Hool viREL, lõpmatul käis lahe lääsine tuul,
Virgutes välkuvid laineid, rannale veerlevad voogu,
Kus oli sõmerik, luitena laiunud, pikk.
Ah, mina rannale jooksin kui nõiutud välkua vee väest,
Sinna, kus on vesipiir, käib munel tilder ehk tiir,
Heitusin pikali kesk rüha varinad, luitelist harja,
Ta üle kuumunud pää, jalg vesituiskude käe.
Türtsides käisid need rannale uhtudes maid, kiva, rühka,
Sõmerad helkivat, Saaremaa paadikad paat.
Oh meri kohisev, karske, oh ulguvee karastav hoogus,
Oh lahe selgmere tuul karguva kesksuve kuul,
Tunnud kui kauguste hingus, kui ääretus, ruümitus, maatus,
Säälpool pilvisid neid päikesi, kuid, igiteid!
Värskena tunnud kui haljaste vete smaragdine rüpe,
Õhkude suur siniviir, taevaste rannatu piir!
Hulllates humised vee üle, kalda ja rühkade, panga,

Ka aru, hahkija maa, miskid ei unusta sa!
 Jooksed kui ohjatu, priiusest hullunud taevane ratsu,
 Kesk igimandrid ja maid, lakk tore mühiseb vaid.
 Kargled ja vallatud, kikerdes, hullates metsis ja väljul,
 Sööstad siis kus seda teist, teadmata kaugele meist.
 Tuul vaba, vallatu, piiritu, ääretu, otsekui mõte,
 Prii kui Maa poja vaim, valgus, õhk, koivalu aim,
 Mis end Maaema lapsile laotab õhkuva päikese rüpest,
 Valgustes taevad ja maad, veed, mered, kõrbede raad.
 Tuul sa priiuse võrdkuju, uhke ja saamatu, kõrge
 Kui elu elamisväärt all igiilmade äärt!
 Maad seda peksavad tormid ja loe tuul, lääne ja põhja,
 Ilm rabab, ränk, maru lööb, vihm kivi kihtisid sööb.
 Päikene kõrvetab armuta kalged ja mullatud pinda,
 Kus rohu armetu pää närvastab kuumuse käe.
 Sää! kõlel paasisel kaldal ja rähkrabel pangal
 Kadakas aab oma juurt, ei kasu kõrvepuud suurt.
 Needki, mis tõusnud on kaleda paekivi rahkunud mullast,
 Roomavad kaelustes maad, torm, maru, koolutab naad
 Otsekui kääbuseks küürseljaks lõpmatu võitluses rängas.
 Maa vaid paimendab neid kesk elu saatuse teid.
 Sõrvemaa, laid merekeskine, muistine, millalgi olnud,
 Tuuline, tormine säär, Saaremaa veermine äär!
 Kus on jäänud su sirgete poegade võitmatu rohkus,
 Kus sinu merine hõim, kus sinu mehine võim?
 Otsekui surnud on rannamaad, mõrdunud meessugust tühjad,
 Kui oleks lõõnud neid taud, neelanud vee vilu haud.
 On külas rauku ja poissa ja lapsi ja närtsivid naise,
 Kes pole näind oma meest kümmente aastate eest,
 Kui need võõrsile, kaugele tundmata merele läksid,
 Hüljates kodused leed, Sõrvemaa rannad ja veed,
 Kõik jäi nõtrade hoole, mis Saaremaa puuma'a tunneb:
 Tööd talus, põld, kalapüük, kaup kala, käik turul, müük.
 Sel ajal kui mehed uidavad võõramaa meresid, mandrid,
 Neid rabab mast maha, poom, neelab ehk haikala, loom.
 Luuribki kodusid lõpmata askeldus, ränk elu, vaesus,
 Vaenlane, armutu surm; ta asuks Sõrvemaa nurm.
 Justkui kargudes taevase Jumala varjatud needust
 Põgeneb maid vesilind, tühjad on veed, sinipind,
 Silgutu, saagitu, ei meri meelita meest ega looma,

Kui igal pool oleks lein, nii meri kurb, arul hein.
Rahuste maanina paigus, eelõhtusel selgmerel kaugel
Mustendab karide viirg, kust kajab päikese kiirg,
Otsekui ürgaja elukad, hülged, nood ilmatu suured,
Seljad nad ajavad veest, võikad, voo tumeda seest,
Küünites võõrikuid varjusid saarele, rannale, veele
Kui igisaatuse jõud, armutu, võitmatu õud.

PÜHAJÕGI.

(Suvine meeleolu Käralt, Saaremaalt.)

Suiõhtu armas, soe
On kuldand pilve koe,
On vaikne, tuuletu,
Ei liigu leht, ei puu,
Kuld vaibub päeva silm,
On õnne täis maailm.

Vait kuulab kadarik,
Ei häälitse sääal tikk,
Ei linnu kaeblik häääl,
Lõhn vägev laotub säääl,
Ja sooja õhkub muld,
Kõik värvib puna, kuld.

On vaiksed aru raad,
Nii õnsad soojast naad,
Õnn tundub kivis, muus,
Tast õhkub sõmer, kruus,
Mänd kuskil, muldne kand,
Jõe äär, liiv, hele rand.

Ja kuskil ammub veis,
Säääl arus, põõsais neis,
Ehk määgib lammas, tall
Õõ kuldse pilve all,
Kust kuulub karja kell
Neil suurte lagedel.

Hääl kandub küila poolt,
Säält kaugelt, niidult, soolt,
Viis teispool arumaid,
Nii suuri, lagedaid,
Kui rõõmu vaikne voog,
Kui suine tuule hoog.

On jahe jõe säng,
Herk vete vulin, mäng,
Kust keevad allikad,
Nii selged, heledad,
All päeva helge näo,
Veel pärast sooja jäo.

Neid täis on jõevool,
Neid arutumal lool
Keeb liiva, kruusa seest,
Kesk kiva, savest, leest,
Kui miski mänglev loom
On jõe puljav joom.

Hoog värskust laotub tast,
Jõest pühast, elusast,
Lääb hinge, südame,
And armas arutee,
Veel sellel ime väed,
Jõud parandavad, hääd.

Maad toidab vilu rüpp,
Vool karske, lätte hüpp,
Mis keedab maa alt soon,
Suur elu hõbe joon,
See elu väge joob,
Kõik võlub, soetab, loob.

Sääl lasen kuuma ma
Pää üle vulina:
Meel täitub vilust sest,

Vee haljast värskusest,
On rahu üll ja all,
Jõel pühal, valguval.

Mu mõte kui jõe jook
Saab vaikseks, vaikseks vooks,
Mis mere poole läheb,
Õõ hõlma jooksmata jääb,
Kui igatsus vee vaa
On õhtu kullas ta.

PILT RAAMIS.

Talv. Jäätee, väin kõik valge,
Päev pilve laigus,
Ilm kõle, külm ja kalge,
Kõrts ranna paigus,
See madal, pime, must,
Täis hämarust.
All Väike Väin.
Kord sinna puhuks jäin.

Lõin pilgu läbi ruudu,
See tuhmiks läinud
Kui silm, mil valgust puudu,
Kae üle käinud.
Suur aken hall ja lai
Kui raamiks sai,
Ta põhjal maal
Eel maa ja mere raal.

Salk pikki saaremehi,
Ränksuuri turje,
Päid võimsaid, turvaid kehi,
Hulk silmi kurje
Kui miski vihaväes,
Lakk karvne pääs,
Käes haljas tuur,
Riist vastu valget suur.

Kui sambaks tarretanud
Nad seisid hulge,
Pilk võikaks hämardanud,
Silm vali, julge,

Nii vahtisid nad maid,
 Jäid laiuvaid,
 Merd, väina suud,
Suurt kaugust, otsatud.

Üks mõte kõigis loitis,
 Kas pelg või iha?
See nende meeli toitis
 Kui arm ehk viha,
Näis seises tardunud
 Ränk põnevus,
 Üks sala kiirg,
Suur elu himu, viirg.

Nii võisid, vaenus visad,
 Siin varitseda
Maid, väinu esiisad,
 Maad kaitsta seda,
Silm sõja kirest suur,
 Käes tapper, tuur,
 Kesk vaenu, verd,
Suurt purjetada merd.

Kõik äkki muistseks muutus
 Kesk akent halli,
Kõik, mis mu silma puutus
 All aja valli:
Hulk — vägimeeste rühm,
 Kus rand, mäe kühm,
 Ja iha, rõõm
Näis silmis vaenu sõõm.

Aeg tagurpidi voogas
 Kui murru laine,
Ja kustki sala voogas
 Kurb tühjus maine,
Ja, eel hall maade ring,
 Mus kaebas hing,
 Mis? ei tea ma,
All päeva vaibuva.

HAAPSALULE.

Linn, kahe neemene, muistine Läänemaa piiskopi pääpaik,
Kerkinud otsekui toost haljaste lainete voost,
Kaisutad värviderõõmsana vöödina randu ja neemi,
Viiki ja Holmide maid. Ikka end küünitad vaid
Poole to välkua vee, kohe Vormsid ja kerkivid saari,
Mis nagu kangastusread kauguse veerule vead,
Justkui paoskleksid mannert, suurt muistist Merimaa randa,
Lahti ja jäetuid laidusid, väinade suid,
Kus tiir, kajakas tiirleb ja part ehk loogeldes lennab,
Kerkides helkivast voost, rohekasrammusast roost.
Otsekui kiivuses jäetud on Paralepp lõunase poole,
Männiku mustetav sein, liivik ja lilletav hein,
Päikeses, voogudes supleja nooruse eelistud paigad,
Metsane meelitav tee, kui ta on jätnud jo vee.
Kaugusi taotlevad Malle- ja Karu- ja Kajakarahu,
Samu kui Holmide viirg, hergava päikese kiirg,
Mis kõik soojuse, kuumuse lainesse sulgevad näikse,
Olgu see õhk, maa all, veed heled, männiku vall.
Linn vaid naeratab kaugelt kui nõiutud kõigest,
Lahtede looklevast voost, Lepiku luhtavast roost,
Päälpool katuste helki ja noordunud aidade haljust,
Mis vaid laiuvad näed, kergitab lossitorn pääd,
Üle ringmüüri, jo aegade ränkusest vaibunud, halli,
Haljasse varisend, lärmitseb hakkide lend,
Eksites harvade armunud noorte idüllil ja vaikust,
Rändajad üksildast, mõnda siin mängivad last,
Kellele Aafrika rannale ohtrasti kollakad liiva
Külvanud igal pool noorsugu armastav hool,

Sui aja põgusaks viiteks, to hullava nooruse tarvis,
Kes siin täidab teed, vallates, rannad ja veed.
Mind aga veetlevad vood heled, helkivad lained,
Mere kristalline läik, ulguvee mühisev käik,
Lajud, kus viireste poegade, partide perega asu
Tulnud on jagada, maad, — eraku vagusad raad,
Eemal sest hullunud ilmast ja meeletu-meelsuse farsist,
Mis on, paraku, nüüd viimane kriiskaja hüüd.
Mõnd' oled võõrale, Haapsalu, aidade rohke ja haljas,
Pakkunud puhkavad suid, kalduvid päivi ja kuid,
Soetanud sõpru, ah loodame, vabasid tühjuse meelest,
Kõigest, mis jätnud on karm, meie aa roostese arm,
Olgu nüüd pühendud terveksjätmiseks neile ja muile
Eelmised põgusad read, mis, tuju, sõnusse sead.

1933.

VI

SÜGISENE MEELEOLU.

Kui verev loit
On sügishaab,
Puust maale saab
Jo hiire toit:
Küps seeme, tõru, tuum.
On niiske, siiski kuum.

Herk, liperdab
Pää kohal leht,
Tas kõld, nii eht,
Värv veretab.
Puis uidab sügistuul
Nii sume Mihkli kuul.

Kui liblikas
Leht langeb siis,
Mis tuul puust viis
Hoos kohavas,
Jäab sinna paika ta,
Pea paat on lehist maa.

On kaste maas
Veel lõuna aal,
Soe ilmal vaal
Aid, rahn ja paas,
Ja tuulest varjuke
On heinamaine tee.

Sääl sarapuud,
Õõ hallu näind,
On kelseks läind,
Neist tuuleluud
On lehti maha toond,
Võikkolse vaiba loond.

Ja põõsa all
Näib mesilind,
Herk sametrind,
Hool suur on tal
Ka siis, kui sügis käes,
Köld orus, metsas, mäes.

All haabade —
Raudkivi rahn,
Võik lehe pahn,
Lill hiline,
Kus istun kännul ma
All taeva, selge, vaa.

Käes Kullervo,
Ränk saatus see,
Ja verine,
Ma tõlgin loo,
Ja mõtlen kurbi neid,
Meel uitab tuule teid.

KOLLANE MEESIKAS.

On sügisrasked sajud
Meil võõrsiks käind
Ja tuuled, vinged rajud
Maa üle läind,
Torm ranna üle üt nud,
Voog roos ja heinas luit nud,
Kõik vatustand,
Märg, külm on rand.

Täis hatru mere ääred,
Ao kõntsa, muud,
Roo rädi — kauged sääred,
Liiv, salme suud,
Kesk tõusuvesi halla
Ja muda musti valla
On haljas laid,
Hahk vesiaid.

Kurb, kollakas on valgus,
Tuhm päeva silm,
Ses miski külma kalgus,
Näib vettind ilm,
Kui kõigest röske, raske,
Kesk sügiskõldu, vaske,
On pilve piir,
Vee, ranna viir.

Juur kinni mäтта mullas,
Näib kolne lill,
Sääl, kus roog hilju hullas,
Suil rühatill
Kord kaebas kruusal, liival
Ja jooksis kergel tiival,
Sääl õisis sa
Näed meesika.

All vesipiirel kasub
Ta haljas kuld,
Sääl hall aur, udu asub,
Liiv, rühk ja muld,
Ta rannal ajab kasvu,
Kesk joomi, luiteid, nasvu,
Õis kollane
Käes voo ja vee.

Ta võrsub, õitseb hilja
Sao, tuule käes,
Teeb enne külmi vilja,
Kui lõõtsub lääs,
Juurt toetes rähka kõhna
Ta laotab mõrkjat lõhna,
On vägev see,
Hõng vee ja mee.

And sügispäeva vinge,
Lill kehva maa,
Kuld loodusväe ja -hinge,
Veel õitsed sa
All pilve raske peite,
Sao rangu, välgu heite,
Kui õied muud
Läind, kõllas puud.

Kui naeratus sa oled
Sui päevadest
Kesk valgust külma, koled,
Kild, lemme, lest,
Sind tahan tervitada
Kesk sügispäeva rada,
Sa lill, kui kuld,
Mil kõik on muld.

TUULIK HÄMARAS.

On tuulik suur ja valge
Sääl linna sõrvas,
Ta ümber majad salge
Tee ääres, kõrvas,
Üks viib Marientaali
Ja teine kaugele,
See — kodutee,
Ta ümber aeg loond koolikaali.

Sääl maanteest lõuna poole,
Teest pisut minna,
Loik armas nooresoole,
Kes toodud linna,
Kui tuleb sügis, kahud,
Ja külmab kinni veed,
Toob reete, reed,
Jää, lume, talveuned, -rahud.

Sääl, muiste, liugu lasti
All taeva hahkja,
Kust päev vaid tumedasti
Lõi pilgu kahkja
Maa üle palja, kauge,
Kus roitis kõle tuul,
Tol kooluhuul,
Kuis oli valgus väsind, rauged!

Sääl veersid õhtupooled
Kesk jääd, liu huvi,
Need laste lõbud, hooled,
Kui läind on suvi,

Ja kuskil õhtu vaibus,
Hall, tume hämarik,
 Ja tee, nii pikk,
See kadus kaugele kui kaibus.

Läks mööda mõni regi,
 Teel kodu poole,
Kesk kaugust ööga segi,
 Kui viies hoole
Alt linnast õhtu sülle,
 Mis langes, pime, hall,
 Kui öine vall,
Maad, taevad heitsid varjud ülle.

Ja tuulik suur ja tume,
 Ta aerud pimed
Jäid käima helki lume
 Kui öised imed,
Mis püüdsid ilma randu,
 Õö suuri, tummi maid,
 Õid hämusaid,
Mu kurbus võttis sinna kandu.

PILVED KUUVALGES.

Kuu — kurb ja külm ja kaugel
Kesk talve öisi pilvi liikuvaid ja valgeid,
Ta hõbekahkjaid palgeid
Aeg ajalt varjab pilve vari raugel.

Õud, aimuslik on taeva sina
Ja tasa valulevad tähesarjad,
Vait näivad hange harjad,
On valge lagendik kui kooljalina.

Oh pilved taeva süles,
Te tuulised kojuminejate vaimud,
Kui õhulised aimud,
Mind võtke ühes, tuule teele üles!

Mind tõstke tähteraale,
Kus säras paistvad kaugel sinitaevad
Ja kaovad maised vaevad,
Mind kandke ilmuliste maale!

1915.

VII

ALBATROSS.

Suur võigas kere
Kesk mere müha, voogu,
Kesk laine käiki, hoogu,
 All päikse here,
On tuulte pekstaval
Sääl eemal, Loode all.
See Albatross, see tuulelind,
Süüd-Osti poole uhke rind.

Laev imeline
Sääl kaugel Loode paikus!
Ta ümber õudne vaikus,
 Aur, uduvine.
Kesk kauget otsatust
Ta kogu sünk ja must
Kui muinasjutu imelind,
Hei Albatross, hei valgerind!

Ta mastid murtud,
Ta taaklus katki lõõdud,
Tross, köied ilma söödud,
 Kõik aja purdud,
Vaid tüügas üht ja teist
Ja vähe veelgi neist,
Ei ankrut, haljast ketti sääl,
Ei purje valget peelte pääl!

Veed kolisevad
Ta lagund ruumis, keres,
All ahtris, süngas meres
 Vood kõnelevad.

Kõik muidu laeval tumm,
Kui lasuks koolu lumm
Ta surnud tekil, lammund lael,
Läind kotermann, jo vääntud kael.

Kord olid ajad
Ja päevad lustilised,
Kuud kaunid, kevadised,
Siis rannad, majad
Kõik olid rõõmu täis,
Töö lõbus luitel käis,
Siis laeva ehitati säääl,
All vesipiirel, liiva pääl.

Tast teati külal,
Töö aegu, vesil, mujal,
Ja põllul, kaevul, kujal,
Ja seljal ülal,
Kus vette lasti püüis
Ja põhja ankru küüis.
Ja laeva kiitis merimees,
Kui Albatross jo kiikus vees.

Ta — mere uni,
Ja unistus ta kandis,
Ja talle tiivad andis,
Tee otsatuni,
Ta seilas mered, maad,
Kõik ookeani raad
Kui uhke uni, imelind,
Suur elumõte, valgerind.

Sa eluaade,
Ja elu mõistukuju
All luule valge uju,
Ea maise saade,
Oh Albatross vee teel!
Käib kaugusse su meel
Ja süda purjab luulemaid,
Mis unes, ilmsi näha said.

Nüüd liikumatu,
Ja taaklusestki lage,
All õhtu pilve, sage,
Ei eal satu
Sa tuule teile nüüd,
Üll surma murerüüd,
Ei näe sa unistusemaid,
Nüüd mälestus sa oled vaid!

Kord vajud alla
Sa Styxi vete sülle
Ja sinu kere ülle
Saab tummus valla.
Ja Olematus suur,
Kust tõusnud Elu juur,
Su üle kaugelt, kõrgelt käib,
Kui uni petlik kõik siis näib!

SARILUIK.

On õhtu sügisene,
Jo lõikuskuine,
Kõld puudes esimene,
Soe mööda suine.
Eel sinab kauge salu,
Mets, taevarand ja palu.
Õhk on nii hõrk,
Eel õhtu valgus nõrk.

Siis äkki kõrvest kuuldu
Jo koera haige,
Pauk sügisõhku tuuldub,
Nii tume, kauge,
Näib veelgi suurem vaikus,
Kust pauk arg õhku kaikus,
All sinab laas
Ses õhtus selges, vaas.

Siis sarve ajab keegi
Kesk metsa piiri,
All õhtu helkja leegi,
Kesk koldseid kiiri.
Ja salu huilgab, luikab
Ja haliseb ja huikab.
Kurb, kaeblik hääl
On metsas, orus, mäel.

On niikui keegi hiiüaks
Sääl kõrve süles,
Hääl kaugusesse püüaks,
Ja otsatusse üles.

Nii imelik see kaja
All sügisalu raja.
Ta on nii hell
Kui kaugel karja kell.

Kord, ammu, vanaisa,
Sest aega palju,
Kesk koerte haukeid, kisa,
Ja aju valju,
Ehk ratsutas säälsalus,
Meel igatsusest valus,
Suus sariluik,
All kõrves kurtlik huik.

Ta ajas kõrve randu,
Soid, nõmmeselgu,
Kesk mätast, kivi, kandu,
Kriimsilma pelgu,
Ja süngi metsi, laasi,
All sügistaeva kaasi,
Ja Saaremaid
Ja Muhu lagedaid.

Luik imelik vaid kajas,
Ta hüüdis hurti,
All rabas, salu rajas,
Kesk kaugust kurti,
Ta kaebas, kurtis, hõikas
Ja südamesse löikas
Kui hädahüüd,
Hing jäänd kesk verd, kesk süüd.

Täis kurba, kurtsid salad
Kõrb, laaned sumed,
Ja halisesid palud,
Sood, rabad tumed,
Kõik valju halatsesid,
Ja halast värisesid,
Kui sarve hääl
Säälsalaväl.

Nüüd pilvemaid ta uidab
Ja taeva randu,
Kesk kõue kõrbi luidab,
Ei kiva, kandu,
Ja on kui sarvgi luikaks,
Hääl kõrgelt kõrvu huikaks,
Nii kurb mu meel
On sarvest õhtu eel.

EMASÜDAMELE.

Päev õhtule jo laskus,
Jo lõppis elurada,
Jäi maha maine raskus,
Aeg pikk end ohverdada.
Nüüd lõppenud on valud,
Jo paistvad öised salud.

Ja sulgunud on silmad
Ja nende helde sära,
Neis kustunud maailmad,
Hing rinnust läinud ära,
Ja süda seisatanud,
Nii palju armastanud.

Nüüd käes aeg igiööde,
Pikk olematus tume,
Lõpp maiste hoolte, tööde,
Ea imelise jume.
Kuld elukude hajus,
Ta varju sülle vajus.

On võetud naer ta palgelt,
Naer armas, hellitaja,
Ja puna põselt valgelt,
See elu kustuv kaja.
Vait korjus maine, muldne,
Vait süda armas, kuldne.

Ei enam hellitele
Käed armastute sarnu,
Pea puhkab süda hele
Kesk lilli, heinu, tarnu,
Kui eaks ta rändab sinna,
Kesk Kalma kurba linna.

Ei ole sääl kuud, koitu,
Ei elu, päeva, valgust,
Ei ilu, ao loitu,
Uut kevadaja algust.
Kõik peab nüüd jääma maha
Too maise raja taha.

On kurb sääl kalmuajas,
All kääpa tumma turba,
Kurb kirstus, vaiksese majas,
Kesk igileina, kurba.
Süink musta mulla põue,
Süink Igi-Kalma õue.

Ei sinna kosta hiiüded,
Ei leinanutu kahin,
Ei südamate püüded,
Puu, lehe, lille sahin,
Ei pisar pilve laugelt,
Mis tulnud lõunast, kaugelt.

Sääl lõppevad kõik rajad,
Kõik maised sihid, aated,
Kõik elu soovid, kajad,
Kõik tahted, ihad, vaated.
On kaduv Inimene,
Vaid Elu igavene.

Jääb armutegu ilus,
Jääb armastuse vägi,
Troost kooljast kalmu vilus,
Troost vaevast, mis ta nägi
Kesk armastute piiri,
All eluandja kiiri.

Ei hädus, hellus huku,
Ei kao küll inimlikkus,
Teod häd ei mulda kuku,
Ei armastuserikkus,
Nad südamesse jäävad,
Sääl uusi õilmeid näevad.

On elu taeva ime,
Suur valguslaste uni,
Kes oskaks talle nime,
Kuid teda, siiski, kuni!
Tusk, õnned, valud suured
Ta traagisuse juured.

Kõik igiloobumine
All selle tuulse ilma,
Kasv, muutus alaline
All päeva, selge silma,
Surm, uue elu algus,
Kõik haarab kosmos, valgus.

Nüüd kostke, kumed kellad,
Ränk vase võngumine,
Ja nutke, hiiüidjad hellad,
Tee ees on leinaline!
On mure värav valla,
Arm laskub kääpa alla.

On lõpnud emme rutud,
Ta maised mured, vaevad,
On meile jäänud nutud
Ja mure mustad taevad
Ja kurvad kaebamised
Ja halad leinalised.

Nüüd laske variseda
Veed ema südamele!
See trööstib kirstus teda,
Lau kaste, pisar hele,
Ta hingamise rahu,
Mis elusse ei mahu.

Nutt peseb nutja valud,
Ta mured, hinge ohud,
Nii kergemalt nad talud,
Veed leinajale lohud,
Ja kaste südamele,
Troost kõig: hingedele.

VALGE LIBLIKAS.

On õhtu mahe,
Suvine,
Aur tõusnud, jahe,
Vait on tee.
Veel punab loodus,
Eha piir,
Ja metstes, soodes
Kustub kiir,
Maa tuhmub pikka
Kesk videvikka.

Tumm, vastu valgust,
Õhkub ruut,
Teab ööde algust
Tähte muut,
On varjud peitnud
Metsad, maad,
End hilju heitnud
Maha naad.
Suiõine vaikus
On kõigis paikus.

Siis äkki näikse
Liblikas
Kesk valgust päikse
Hõljumas.
Ta ilmub tasa
Aknale,
Saab kergutasa
Tiibade,
Ta tiivad valged
Kui koolja palged.

Loom kerge, pehme,
Koolja vaim,
Kui langus ehme,
Koidu aim,
Nii on ta ilme,
Hõljuv lend,
Herk tuige silme
Varisend
Sää! ruudul haljal
Ja klaasil paljal.

Oh hing sa, lahkund
Mana maalt,
Suu sulgund, kahkund,
Koolu raalt,
Nüüd oled saanud
Kuju sa,
Mis kurb sind aanud
Alt maa vaa,
Et lasksid viia
End tuuled siia.

Ta lehvis hilju
Mais ja puis,
Kesk kodu, vilju,
Ukse suis,
Kui otsiks lasku
Sisse ta.
Kesk öisi asku
Hingas maa,
Mu süda tuskas,
Öös eha ruskas.

SURMALENNUK.

(Sõjaaja pilt.)

On suine päev nii helge,
Ja taevas kõrge, selge.
Ma randa läen
Jalgrada mööda, piki aru sõrva
Ja küla põldu, küla see jääb kõrva,
Eel metsa näen.

Siis äkki kuulub lagin
Kui tiibade, pauk, ragin,
Pää pääl shrapnell,
Kui lõhkeks taeva alune, kõik kajab,
Herk, valge suitsu pilv end õhku ajab.
Kõrv on nii hell.

Ma taganen paar sammu,
Kui tunduks otsas rammu,
Ja seisma jään.
Mees, põllul, kündes, loomakese peatab,
Ja vahib pilve: pauk see kurja teatab.
Mis siis ma näen?

Jo tõusnud metsa sõrva,
Tast kaldund pisut kõrva,
Nüüd lennuk näib,
Mis, laskudes, on pommid heitnud maha
Nood surmad, ootamata, teinud paha.
Nii Võil ta käib.

Ta käib kuus paargi raksu,
Ei laevad trehva saksu,
Või patarei.
Sääl päalik suure lõuna rahu magab,
Kes teab ehk Saksa hõbe seeklid jagab,
Ei tea muust, ei!

Surm terastiivuline,
Mis katab päev, suur sine,
Läeb vurinal
Nüüd kaugel, võõra Kura ranna kohe
Kui põrnikas, mürkgaasine vee lohe,
Vood valged all.

Ta vaevalt mõtleb lendes
Kesk päeva, pilvis nendes,
Mis elu, hool,
Mis vaenlane ja elu armas valgus,
Mis olu maine suur, ta ime algus,
Üks inimsool.

REKVISITSJON.

(Sõjaaja pilt.)

Vaen varitsenud
On kaua merel, maal,
Ränk suurtükk mürisenud
Ööl, ao aal
Kesk saari, väina suid
Ja maade palanguid,
Nii ränku, suuri,
Ja niitnud elujuuri
On igal pool
Süink, luider, kool.

Salk venelasi
Aab loomi Saaremaalt,
Kesk vandeid sagedasi,
Neid stepi raalt,
Aab veiseid punapäid,
Aab kaerasööjaid häid,
Tukk metsik tuules,
Trots pilklik toores huules,
Suur vänge sõim,
Ta käes on võim.

Nad karja aavad,
Nad peksvad õhva, veist,
Hoost, ratsa, kargutavad
Ja soevad teist
Ja irvitavad, suud
Täis lärmi otsatud,
Üll räbal sinel,
Silm kilav naeruvinel.
Mis maksab loom,
See saam, see toom!

Maa võõras neile
Ja selle vara, hiiis,
See jääb kui sõja teile,
On julm ta küüs.
Kõik neelab ablas vaen,
Söök väevõim, rüüst ja laen,
Söök nälg ja taud,
Julm sõja põrguhaud,
Viib sküüt, kalmukk,
Slaav, peninukk.

Veis longib, sammub,
Või äkki seisma jääb,
Siis haledasti ammub,
Kui kodu näeb,
Silm tumma tuska täis,
Kust plaks jälk üle käis,
Ta silmab kaugust,
Pää täis suurt raugust,
Nii ammub ta,
Et mourab maa.

Ei enam aru
Näe aetav tapaloom,
Ei küla teed, ta haru,
On lõpnud joom
Veekünal, karjamaal,
Keskpäeval, koidu aal,
All karjatara,
Ta, ainus talu vara,
Märk otsa ees
Viib võigas mees.

Siis hirnub tasa
Noor mängiv säluke,
Ta kaljub noorutasa,
Ei tea mis tee.
Ta ihkab arumaad,

Suurt, laia lagedad,
Ja jooksu vaba,
Lakk õiel, rõngas saba,
Ja müttab maa,
Kui jookseb ta.

Ta keha sale,
Ja nõtked liikmed luud,
Veel pole silmas kale,
Ei viga muud.
Ta herk kui õhk, kui tuul,
Ta jookse kui vinge kuul,
Tuld kabi rabab,
Lakk vägev pilvi tabab,
Kui ilmalind
Ta jookse, ta ind.

Nüüd, köidik kaelas,
Ränk kütke, ohelik,
Pää julge, uhke paelas,
Lakk lehviv, pikk,
Ta astub tolmust teed,
Näeb ees pea võõrad veed
Ja võõrad rajad
Ja õudsed, võikad majad.
Õös kärgib kõu,
Tuld täis maapõu.

Siis rakendakse
Suurtüki ette sälg,
All mürina ja rakse,
Jälg jääb sest jälg,
Julm, jube, hele hurm,
Sünk, õudne, võigas surm
Maa verpja pinda,
Reig emalaste rinda.
Nii verine
On sõja tee.

Ta hirnub, turnab,
Täis hirmu elav silm,
Kuum leek ta jõudu kurnab,
Näib põrgu ilm,
Üks ainus lõõsk ja lõõm,
Hurm, vereaur, jälk sõõm.
Kõik verre vaovad
Ja tulelõõska kaovad.
Siis langeb ta,
Jäeb kärvama.

Jalg puruks löödud
Ja mälustatud luud,
Pääajud lõõma söödud
Kesk põrgu suud,
Ta vaevalt tunneb veel,
Suust väljas tõmmu keel,
Jo silmad tummad,
Nii koled, koolust kummad,
Siis kustub pilk,
Ta elu vilk.

TRAMM ÖÖS.

Jo süttinud on linnas tuled öised,
Kaarlambid, kerad, linnid, valuvõised,
All taeva tumeda ja musta, tumma
Ja pikka lohiseva pilve summa.
Need kivimüüri servul hilju käivad
Ja miski põhjatusse jooksvat näivad.

Lapp taevast sinab ülal kui laik tinta
Kesk tulijoonte merd, reklaami linta.
Mõrk öötont haarab alla platsid, seinad,
Ürglooma koopad, elud, rõõmud, leinad.
Ja tulilinnas rōkatavad ihad
Ja lõbunäljad, himud, mured, vihad.

Kesk valgusplārtsa, kiuda rühmad tummad,
Vool inimesi, pimedas kõik kummad,
Poolvarjus kogud, palged, silm täis lõõmu
Ehk kurba tuska, sütti, elusõõmu,
Või tüdimuse tülgast, tõntsi tuimust
Või eluleitse lõõska, söövat huimust.

Kõik öösse tõttavad, ei tea küll kuhu
Ja kaovad mõrgi pimediku suhu,
See neelab kõik ja matab enda alla,
Ürgväed ja himud, sunnid päästab valla,
Linn äkki ärkab, lõbutsema virgub,
Linn õine, lõug täis isu, suureks sirgub.

Loit eelpool kollakas, tramm hundab tulla,
Murdjooni keereldes kesk liikeid hulla,
Kui oleks joobunud, kes öö seest huikab
Või viimik tõttajist, ta raudselt luikab.
Elekter särab, tulkab, valgus kiirgab,
Kui kummitus tramm ligemale viirgab.

Selg vastu tuge, aineti kõik vaatvad,
Silm ettepoole, tardund pilka saatvad,
Vaid kaugusesse, pimedasse tumma
Ja kohe teadmatuse musti kumma,
Mis vilud lõikavad ja nende vilud
Ja valgusniidid, lõiked, laigud, pilud.

Kui kooljad, valus tardund, sõitjad näivad,
Ja varjud öised kõigi üle käivad,
Ja on kui näeksid sünga Charo laeva
Nüüd sõitvat öös all pime, tumma taeva
Ja sööstvat kurva ääretuse sülle,
Öö suure varju laotavat ta ülle.

1930.

KAKS TÄHTE.

Kesk igavikka,
Nii tummi,
Suurt otsatust,
Teid imelikka
Ja kummi,
Kus tühjus must,
Öös, eetri mere rahu
Nad rändasivad lahus,
Kaks tähte selget,
Suurt loitu helget,
Nii säravad,
Uut maad.

Naad söötsid kaua
Kesk ruumi,
Suurt ilma äärt,
Pääl aja haua,
Teid kuumi
Ja ime väärt.
Ead miljonidki veersid,
Nad ikka ringi keersid,
Kaks loitvat silma,
Suurt uut maailma
Kesk uduvööd,
Suurt ööd.

Siis haaras tähed
Võim hurmav,
Suur ilmne arm,
Loov suured, vähed,
Või surmav,
Suur, ränk ta sharm,
Arm seob väed igavesed,
Maad, ilmad, inimesed,
Öös tähte mered,
Kuud, päevad hered,
Suur imelõim
Ta võim.

Tõi kokku nemad
Ränk rada,
Lend, valdav kaar,
Teed varasemad,
Jõu jada,
Väe ilmne haar.
Nad äkki lähenesid,
Suurt hülgust sädelesid,
Täis söame sütti,
Tuld, kuumust, kütti,
Sääl üleval,
Öö — all.

Siis väaratasid
Teelt ruttu,
Mis hirmus sööst!
End heita lasid
Öö uttu
Tuld sööstvast vööst,
Nad kokku kärgativad
Ja äkki tormasivad
Üksteise rüppe,
Kui tehes hüppe,
Neis armu lõõm,
Ränk rõõm.

Nad loitma lõivad
Kui päike,
Kui valgus uus,
Maad elu jõivad,
Said läike,
Ruum otsatus,
Uus elu ilmas viirgas,
Arm lõppematu kiirgas
Suurt salaväge
Kesk orgu, mäge,
Sest täis maailm,
Mu silm.

SISUKORD.

I

Estrellamar — Meretäht	9
Höbe laev	11
Nostalgia	13
Imemaa	14
Pilvede aju	15
Ma tahan silmad tõsta	16

II

Kui juba pala päike	21
Aken ruugab vastu eha	23
Nooruse jälil	26
Sõpruse kuldne karikas	32

III

Udu Helsingi all	41
Lihavõte	43
Vesi kuldne	45
Mesilane	47
Esimesed sinililled	55

IV

Mahajäänud	59
Igatsus	61
Nukrus	62
Kurbus	64
Käed	66

V

Kaugatoma rand	71
Pühajõgi	74
Pilt raamis	77
Haapsalule	79

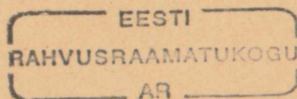
VI

Sügisene meeleolu	83
Kollane meesikas	85
Tuulik hämaras	87
Pilved kuuvalges	89

VII

Albatross	93
Sariluik	96
Emasüdamele	99
Valge liblikas	102
Surmalennuk	104
Rekvisitsjoon	106
Tramm öös	110
Kaks tähte	112

Ar 935
Ridala

875

64

152

VRK
Rmtkpl. nr. 24
K/p. _____ Nr. _____
Rbl. _____
Aikku

20

I
24 1

38. —

A-935
Ridala